
This is the **published version** of the article:

Said Xixons, Hayat; Tarrés Vallespi, Anna, dir. Com t'imagines la vida amb 30 anys? Joventut, projectes de futur i vida quotidiana. 2021. (819 Grau en Sociologia)

This version is available at <https://ddd.uab.cat/record/249743>

under the terms of the license

Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia

Treball de Final de Grau

**Com t'imagines la vida amb 30 anys?:
Joventut, projectes de futur i vida quotidiana**

Autora: Hayat Said Xixons

Tutoritzat per: Anna Tarrés Vallespi

Introducció	3
Objectius i pregunta de recerca	3
Marc teòric	4
Hipòtesis i model d'anàlisi	9
Metodologia	10
Resultats: discussió de les hipòtesis	11
Conclusions	26
Bibliografia	27
Annexos	29
Annex 1. Justificació i reflexions metodològiques	29
Annex 2. Guió d'entrevista.	30

1. Introducció

Aquest treball pretén ser una anàlisi interseccional dels projectes de futur del jovent a Manresa. Ha estat àmpliament estudiat com les desigualtats afecten directament les expectatives educatives i laborals, contribuint d'aquesta forma a la reproducció social. A banda d'això, la configuració dels projectes de vida respecte a altres àmbits no han tingut la mateixa cobertura, com aquells relacionats amb la vida quotidiana: les relacions sexoafectives o el temps d'oci, per exemple.

Les expectatives i projeccions (sobre qualsevol àmbit) d'infants, jovent i persones adultes no són neutrals als contextos socials com el familiar, socioeconòmic, gènere, moment al cicle vital, la procedència, imaginari col·lectius de grups d'iguals, etc. generant així mapes de futur molt diferents. Contràriament, també entren en relació discursos culturals dominants que poden actuar com a homogeneïtzadors de les expectatives com la idea de la persecució de l'èxit i la prosperitat, la idea d'un treball fix i estable, la maternitat... És per això que resulta interessant analitzar com encaixen aquests dos factors que diversifiquen, però de forma contrària també igualen les idees de futur del jovent.

A partir d'aquí es proposa una recerca qualitativa, principalment sustentada en entrevistes a joves d'entre 18 i 28 anys de contextos i característiques diferents per tal d'identificar i analitzar la seva configuració dels projectes de vida (pel que fa a la quotidianitat).

2. Objectius i pregunta de recerca

La pregunta de la qual parteix aquesta recerca i que pauta el fil general és:

Com interactua el context del jovent amb la constitució del projecte de vida de la seva vida quotidiana?¹

Amb tot, em proposo els següents objectius:

¹ Malgrat ser la pregunta principal, cal encabir-la en un interès molt més ampli per la temàtica, que desperta altres preguntes que és interessant contemplar al llarg del desenvolupament del treball: *Quina relació té el jovent amb (el fet de pensar) el seu futur? Quina concepció tenen de què suposa tenir 30, 40 o 50 anys? On és la línia entre el desig i les expectatives? Quins altres elements ajuden a modelar-les?* Per la limitació d'aquesta recerca potser no es poden contestar totes, però és necessari tenir-les presents.

Objectius	
General	Analitzar com les variables del context social del jovent es relacionen amb el procés de construcció del projecte de vida
Específics	Documentar els projectes de vida d'una mostra de joves pel que fa a: les relacions i el temps d'oci
	Analitzar les dades recollides en funció de variables com el gènere, l'edat, el context socioeconòmic o l'origen familiar
	Analitzar el pes dels factors del context social en la configuració dels seus projectes vitals

3. Marc teòric

La joventut és el moment vital més centrat en la idea de futur i en la que es comença a perfilar els projectes i les metes als diferents àmbits de la vida, tal com apunta Leiva (2012). Aguirre defineix el projecte de vida com “la direcció que una persona escull per la seva pròpia existència” (Aguirre, 2016:10). Amb això es refereix a un model ideal de què s'espera del món, un seguit de metes i objectius marcats per tal d'autorealitzar-se. Aquest procés no és igual per tothom i cal contextualitzar-lo, ja que hi ha determinants com la situació socioeconòmica, el nivell educatiu familiar, situacions d'exclusió, qüestions de salut, així com culturals que impacten directament sobre la concepció de la realitat, la lectura del passat i les projeccions de futur. D'aquesta forma, els projectes de vida no només tenen a veure amb un procés racional d'interessos i emocions, sinó que són enllaçats amb altres projectes familiars, generacionals, de gènere...

Leiva assenyala dos factors molt importants en la construcció d'objectius vitals: l'estructura de la realitat en la qual han crescut i s'han desenvolupat per una banda, i per l'altra, el coneixement que tenen de si mateixos i de les seves possibilitats d'autorealització. És a dir, que es formen amb els desitjos i anhels de futur influenciats pel realisme de les expectatives.

Segons Santana (2009, a Aguirre, 2016) es poden construir de forma precipitada o de forma pausada i avaluant les possibilitats. Les persones en risc d'exclusió no disposen de les mateixes condicions per prendre decisions o marcar-se objectius que aquelles amb totes les necessitats àmpliament cobertes. Garcés-Delgado, Santana-Vega i Feliciano-García (2020) identifiquen que els joves en realitats vulnerables tenen:

escassetat de metes, expectatives limitades i difuses i poc raonament en la presa de decisions vitals. D'aquesta forma, l'anàlisi i la comprensió dels contextos dels joves són molt importants per entendre els seus projectes de vida i les seves decisions.

Aquests projectes s'elaboren en totes les esferes de la vida, des de la professional i educativa, fins a la social, política, sentimental i amorosa... Malgrat les primeres han estat altament estudiades per la seva centralitat al projecte de vida a causa de la proximitat amb l'esfera productiva, també és interessant aprofundir en altres aspectes vinculats a la vida quotidiana.

En termes generals, abans d'entrar a un marc més específic, podem veure com la recerca de Moreno (2018) ens mostra les opcions de futur més i menys valorades pels joves. Entre les més valorades trobem la independència econòmica com el factor innegablement més desitjat i seguidament per l'ampliació de coneixements mitjançant els estudis. D'altra banda, d'entre les valorades més negativament trobem els treballs mal pagats o aquells més manuals a zones rurals. Així doncs, hi ha unanimitat en els desitjos de superar les pràctiques dels seus pares i incrementar els seus béns materials i coneixements.

Relacions afectives

Da Silveira, Lovato, i De Lucca (2019) mostren com el relat dels joves s'encamina cap al desig de provar diferents pràctiques afectivo-sexuals i de parella en les que el compromís, la responsabilitat o la lleialtat es desplaça a un segon pla per posar al centre el plaer. Paradoxalment, quan se'ls hi pregunta sobre les relacions de futur, assenyalen la construcció d'una família passant pel matrimoni i la descendència, deixant les relacions anteriorment mencionades en qüestions d'adolescents.

Romo (2008) també assenjala la centralitat de la descendència als projectes de vida d'adolescents, però posa en qüestionament la fermesa de les relacions tradicionals, ja que al seu estudi apareixen les relacions sexoafectives com a terrenys molt inestables i canviants (en què es contempla el divorci, la separació, la superació de la idea d'amor per tota la vida...). Això podria ser degut al diàleg entre l'imaginari clàssic i els seus propis models familiars. Peres i Monteiro (2003) mostren que els adolescents reproduïxen en les seves expectatives les experiències vitals dels seus pares, com per exemple ser mare adolescent o soltera. D'aquesta forma, les seves trajectòries de vida solen ser similars a les viscudes pel seu entorn. Val la pena assenyalar com en l'àmbit en què imaginem un model més diferent del viscut durant la infància és en la posició econòmica, ja que projectem tenir més oportunitats i escalar socialment. Això

pot esdevenir un pont cap a l'estabilitat emocional i una estratègia de supervivència d'aquelles persones en situacions de més risc i vulnerabilitat social. En el cas de les noies, a les ganes de superació de la marginació social també s'hi sumen les de les relacions de gènere opressives, identificant l'educació, la independència econòmica i l'autonomia personal com a impulsos necessaris (Ames, 2013).

Els resultats de la recerca de Da Silveira, Lovato i De Lucca assenyalen com els joves provinents de sectors socioeconòmics més baixos parlen de la necessitat d'assolir estabilitat financera, d'habitatge i treball abans de contemplar la família, mentre que els joves més benestants posposen la creació de la família per motius de cicle de vida. D'altra banda, Saintout (2007) assenjala que les majors transformacions en clau igualitària es projecten als sectors mitjans i alts, ja que les qüestions que més dificulten la ruptura amb el model tradicional no són només culturals, sinó també materials.

A la recerca de Gómez i Royo (2015) un 65% del jovent va afirmar que la família hauria de ser el més important a la vida de les persones sense trobar diferències estadísticament significatives per gènere. Malgrat això, Martínez-Corona, Menendez-Cadena i Pérez Nasser (2014) mostren com l'eix de gènere té un impacte molt gran amb l'estudi de cas d'estudiants de zones rurals mexicanes: les nenes mostren un clar desig de construir una família de tipus nuclear amb intenció de conciliar la vida familiar i laboral, posant al centre dels seus objectius la cura i el benestar de la resta. Contràriament, els nens prioritzen certs béns materials com cotxes o cases i s'ubiquen en contextos urbans, i per això projecten metes migratòries amb objectius professionalitzadors.

Per altra banda, l'edat i l'experiència viscuda també són factors rellevants en la mateixa construcció de l'imaginari al voltant de les relacions i l'amor. Els joves que han començat a experimentar relacions sexuals o afectives tenen respostes més elaborades i meditades (Da Silveira, Lovato, i De Lucca, 2019).

Temps d'oci i lleure

Sovint es considera tot aquell temps no dedicat a la producció com a temps *que sobra*, obviant que tota la resta de temps de la vida quotidiana són fonamentals en el desenvolupament de les persones i les societats. Estudiar el temps d'oci i el paper que aquest ocupa en els imaginaris juvenils esdevé clau per estudiar, també, les projeccions al voltant del seu benestar i qualitat de vida.

La centralitat de la descendència i la vida familiar als projectes familiars compliquen l'elaboració d'un projecte personal al marge d'aquesta, especialment en el cas de les noies. Amb tot, Gómez i Royo (2015) assenyalen que no hi ha diferències significatives en l'explicitació d'un desig d'un equilibri entre les obligacions de la vida adulta i el temps disponible per activitats pròpies d'interès personal.

D'altra banda, tal com hem comentat anteriorment els projectes de vida són clarament condicionats per les estructures socials vigents i per tots aquells rols establerts dins aquestes. És per això que determinants socials tals com el gènere travessin totalment les expectatives de futur (amb el que es produeix la reproducció social) amb qüestions tals com la divisió sexual del treball o la centralitat de la família al projecte vital (Moreno, 2018). Això és important tenir-ho present en una anàlisi amb perspectiva de gènere, ja que a més de tots aquests aspectes mencionats, les noies joves també consideren que tenir un bon treball és una qüestió vital perquè és el que les permetrà "no dependre de ningú" (Padilla, García i Suárez, 2009). Ras i curt, el que Laura Balbo (1978) anomenà la doble presència i la problemàtica de compaginació de temps que aquesta comporta.

En el cas de joves en risc d'exclusió social també és interessant destacar que la majoria de projeccions de futur són al voltant de l'oci i el temps lliure, igual que la meta principal de tenir diners provinents d'una feina estable i mudar-se del barri on viuen (Garcés-Delgado, Santana-Vega i Feliciano-García, 2020). Això podria ser degut al que Moreno (2018) comenta com a la reacció oposada a les formes establertes dins el context en què han crescut els joves per tal d'escapar de l'estancament percebut per part dels seus cercles més propers.

Gilligan (2006) assenyala com l'ús del temps lliure en hobbies també pot ser entès com a valuós per la resiliència en situacions desfavorides; per exemple en l'impacte en la seva autoestima, en la possibilitat d'assolir èxit o realització personal, etc. Compartir l'oci amb altres persones, grups o fins i tot animals (com per exemple l'estona que es passa amb mascotes) pot exercir un paper terapèutic i altament valuós

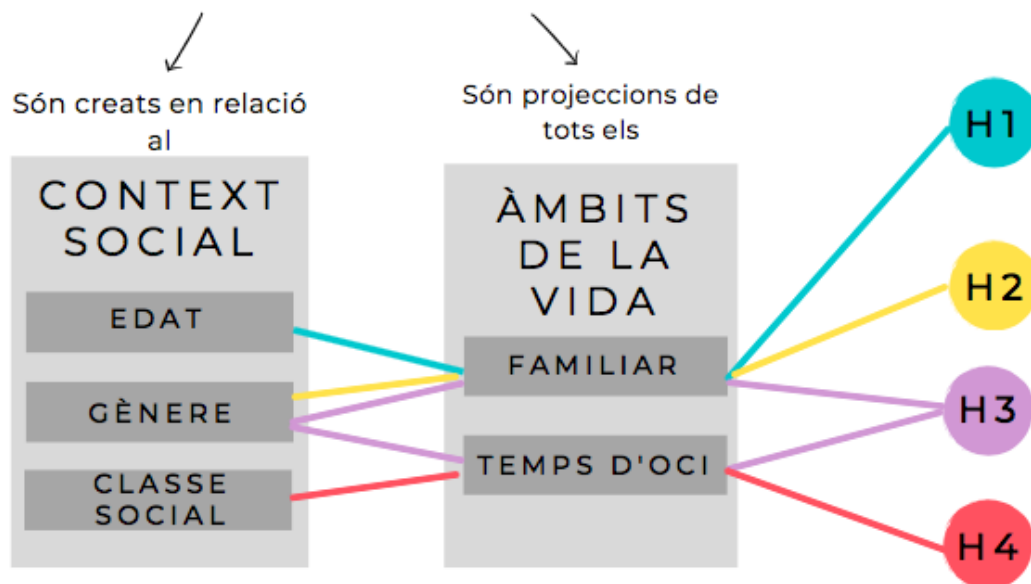
per joves. Alhora també ofereix altres camins i xarxes de contactes que poden ajudar-los o acompanyar-los en el futur.

4. Hipòtesis i model d'anàlisi

Arran de totes les argumentacions anteriors, i juntament amb tot aquest bagatge teòric exposat proposo quatre hipòtesis relacionades amb els projectes en l'àmbit de les relacions i del temps d'oci.

H1. La idealització de la família nuclear es va reduint amb l'edat
H2. Les noies presenten més meditació al voltant del projecte familiar
H3. Les noies contempen el temps d'oci com una qüestió marginal al seu futur
H4. La importància de l'oci en el projecte de vida és major en joves de sectors socioeconòmics més vulnerables

ELS PROJECTES DE VIDA DE JOVES

5. Metodologia

Aquesta recerca, arran dels objectius i les hipòtesis marcades, es durà a terme amb una metodologia qualitativa, basant-se en les entrevistes en profunditat semiestructurades. La raó principal per utilitzar aquest mètode és degut a la dificultat de les persones a l'hora de percebre les realitats, les significacions que se'ls hi dona i aprofundir en els objectius de vida naturalitzats.

Com que les expectatives de futur prenen forma dins un context social, seria molt interessant i enriquidor per la recerca conèixer els entorns que els envolten (amb etnografia, entrevistes complementàries, etc.), però a causa de la limitació del treball no serà possible. És per això que l'entrevista es divideix en quatre blocs (vegeu el Guió d'entrevista a l'Annex 1²), el primer dels quals consisteix a conèixer el context de la persona entrevistada. No només serveix com a acostament a la persona, també permet situar-nos de manera analítica a la seva posició social: perfil socioeconòmic, religió, orígens...

El segon bloc és per donar resposta a la primera i segona hipòtesi i el tercer, per la tercera i quarta. Finalment, hi ha algunes preguntes que no conformen un bloc com a tal, sinó que serveixen com a tancament per a tenir un espai obert per resoldre temes que hagin sorgit i no s'hagin tancat o uns minuts de conversa fluida abans de finalitzar l'entrevista.

A les hipòtesis es plantegen principalment tres variables per analitzar: l'edat, el gènere i la posició socioeconòmica. Els perfils seleccionats, tenint en compte aquestes variables i arran d'un seguit de decisions que justifico a l'Annex, queden representats de la següent manera:

	Perfil socioeconòmic de classe mitja		Perfil socioeconòmic de classe treballadora	
	Nois	Noies	Nois	Noies
18-20	x	x	x	x

² El guió d'entrevista s'ha anat modificant lleugerament amb l'avenç de la recerca. Els canvis principals han sigut d'imatges que portaven a confusions i algunes preguntes s'han afegit a posteriori si es considerava rellevant ("et plantejges adoptar?")...

26-28	x	x	x	x
-------	---	---	---	---

En total s'han dut a terme onze entrevistes a joves; un de cada perfil per tenir en compte totes les variables plantejades i amb la repetició d'alguns d'ells. A continuació es mostra una taula amb els perfils entrevistats i la referència de la seva entrevista.

	Perfil socioeconòmic de classe mitja		Perfil socioeconòmic de classe treballadora	
	Nois	Noies	Nois	Noies
18-20	Entrevista 1 (ERNEST, 18 anys)	Entrevista 2 (AINA, 18 anys)	Entrevista 3 (POL, 20 anys)	Entrevista 4 (JOANA, 19 anys) Entrevista 5 (MARIA, 18 anys)
26-28	Entrevista 6 (JORDI, 26 anys)	Entrevista 7 (CLÀUDIA, 26 anys) Entrevista 8 (MARIA JULIA, 27 anys)	Entrevista 9 (ADRI, 27 anys)	Entrevista 10 (KHADIJA, 27 anys) Entrevista 11 (LUCÍA, 26 anys)

6. Resultats: discussió de les hipòtesis

Per tal de conèixer com les variables del context del jovent es relacionen amb el procés de constitució del seu projecte de vida, a continuació es discutiran els principals elements destacats sorgits a les entrevistes realitzades. Aquest apartat s'ha dividit en: primerament, alguns aspectes que cal comentar inicialment degut a la dificultat d'encabir-ho en la discussió d'una hipòtesi concreta i seguidament, la contrastació d'hipòtesis.

Així doncs, ens endinsem en l'anàlisi de resultats de les entrevistes. És important posar en relleu que tots els conceptes i idees que es desenvoluparan a continuació es troben clarament interrelacionats. D'aquesta forma, malgrat que aquesta recerca se centra en l'àmbit més privat de les persones, és inseparable dels seus projectes en

l'àmbit laboral, econòmic, d'estudis... Carrasquer i Torns (1999) ja ens adverteixen de l'error de caure en dicotomies com per exemple públic-privat, ja que com s'ha pogut observar, els successos en cadascun dels blocs té una influència directa en com es configuren els altres.

Començant per un dels fets més rellevants, cal assenyalar la dificultat dels joves per imaginar el futur sorgida de la incapacitat de preveure quines seran les seves circumstàncies, majoritàriament pel que fa a l'àmbit econòmic i laboral. Això es manifesta amb dues respostes principalment: per una banda, la idea de "deixar sorgir les coses" o d'aprendre a estar bé sense planificar el futur i d'altra banda, amb la desesperació o desànim. Això cal ser analitzat amb perspectiva de gènere, ja que l'angoixa i el patiment va més associat a la necessitat que manifesten les joves de tenir el futur planificat; mentre que els joves es mostren més despreocupats i malgrat reconèixer la inestabilitat, aquesta és interpretada com a una qüestió inevitable i amb la qual no s'han d'enfadar, sinó deixar-se endur.

"ENTREVISTADORA: O sigui quan penses en el futur penses més en el teu futur laboral que no pas en la teva vida personal?"

AINA: Jo si penso en el futur penso en feina i estudis, en cap moment penso en fills ni en parelles perquè és com que... no, no és prioritari, no, no, no... Clar, si jo tingués molt clar, no sé, que tingués tot 10s i sapigués que podré entrar a qualsevol carrera i tingués molt clar que tindrè feina segur, ja no dic saber també on vols viure i com vols viure perquè... només que sàpigues això ja em podria posar a pensar en parelles i fills, però ara ja vaig agobiada amb això...

ENTREVISTADORA: Llavors se't fa impossible imaginar-te?

AINA: Impossible."

(AINA, 18 anys)

"Llavors és que si em demanes com et veus d'aquí a 10 anys? Viu. Si t'hi fixes no he dit en cap moment que estigui mort [riu], és veritat, aquest és l'objectiu que sí que vull que es compleixi i a partir d'aquí és que no sóc capaç de veure'm en cap situació clara ni laboral, ni econòmica, ni

amorosa, ni res.”

(ADRI, 27 anys)

A més de les inquietuds que desperta no saber com serà el futur de forma individual, també va acompanyat d'una idea negativa del futur com a escenari general, fent al·lusió a qüestions col·lectives com la preocupació per l'emergència climàtica (sobretot el grup de 18-20), noves crisis que sorgiran arran de la situació sanitària...

“I crec que això ens ha fet intentar no projectar perquè projectar massa o a massa llarg termini ens fa ser ingenus o idealistes i tu pots tenir algun objectiu, però muntar-te una vida falsa als Sims al voltant d'aquest objectiu crec que és idealista, no estas tocant de peus a terra, i això a una generació sencera ens ha passat això, que estem perduts.. no perduts, sinó que ens deixem portar al final perquè no som capaços d'arribar a projectar un futur llunyà o més enllà de... no sé és que m'encantaria imaginar-me súper bé però no vull fer-me aquestes il·lusions.”

(ADRI, 27 anys)

“I entre que no volem fills, no hi ha feina, canvi climàtic, tot està a la merda, coronavirus, és com... doncs ara fes això, posa't a treballar uns quants anys, viu la vida, et gastes els diners en aquest temps i ale i ja està. És una forma molt trista de veure el món però t'ho juro que no...

ENTREVISTADORA: T'angoixa...?

AINA: La vida, sí, la vida. Visc agobiada de la vida.”

(AINA, 18 anys)

És per això que la idea d'estabilitat en els àmbits laborals i econòmics, igual que la finalització dels estudis (la qual va associada a l'estabilitat) apareix com una paraula clau per poder projectar l'àmbit personal: relacions, criatures, temps d'oci... Molt sovint es vincula el concepte d'estabilitat a la trentena d'edat, com a una meta límit en la qual s'hauran complert els grans desitjos de joventut i s'haurà viscut suficient per a poder

fer un canvi de vida sense que sigui negatiu. Cal dir que tampoc es planteja la trentena com un trencament brusc amb els hàbits de joventut ni amb l'oci, sinó que és vist com un canvi d'etapa vital: tot allò bo de la joventut amb una desitjada estabilitat. És en aquest punt on la majoria de joves situen l'arribada de criatures, la convivència en parella, parar de viatjar tan lluny com els agradaria, etc. De la mateixa manera també comencen a sentir que és quan hauran de plantejar-se les seves prioritats de temps, de les quals en parlarem amb més profunditat més endavant.

Els joves que són incapaços de veure aquesta meta d'estabilitat al seu futur mostren, com comentàvem anteriorment, sentiments ambivalents davant la impossibilitat de fer plans. D'aquesta forma es plantegen el pas a aquesta nova etapa quan ho permetin les circumstàncies, més que no pas a una edat concreta.

“La vida [treballant] al bar i a les discoteques és sempre igual, quan em pugui permetre deixar-ho ho deixaré i començaré a veure què puc fer amb la resta meva vida, però jo ara mateix no sé què dir-te, si a mi em demanes com estaré ja no d'aquí 5 anys, sinó el març de l'any que ve no sé què dir-te, és que no et puc dir ni una sola cosa.”

(LUCÍA, 26 anys)

D'altra banda, també apareixen els referents de les seves famílies actuals, ja sigui com a models positius que els agradaria mantenir o per contra, models que els han fet infeliços i que tenen clars que no volen reproduir. Els joves que consideren que han tingut una vida familiar feliç i que poden veure la vida dels seus pares com a vides desitjables admeten, per això, que és en gran part qüestió de sort i se senten afortunats quan es comparen amb altres famílies. Els que desitjarien haver tingut una altra infància diferent, d'altra banda, admeten tenir predisposició a canviar de plans de futur (divorciar-se, no tenir fills...) si això els suposarà revivre el seu model familiar.

“Com la meva experiència amb la relació dels meus pares no és que sigui espectacular, dic jo si tinc la relació que han tingut els meus pares doncs no thank you, no vull tenir fills.”

(AINA, 18 anys)

“Potser sí que m’influeix que tota la meva vida he hagut de cuidar d’ells [germans petits] i potser ara penso que no vull fills perquè he vist la meva mare amb tres fills i no vull aquest estrès a la meva vida (...) Suposo que també serien situacions diferents perquè tampoc em plantejaria fer-ho sola i suposo que si tingués fills espero tenir una ajuda d’un pare, no? Perquè nosaltres estem sols amb la meva mare i llavors doncs suposo que no seria tot enfocat a una sola persona.”

(MARIA, 18 anys)

Hipòtesi 1. La idealització de la família nuclear es va reduint amb l’edat

Segons l’anàlisi de les entrevistes realitzades no es pot afirmar que l’edat comporti una desidealització de la família nuclear. Sí que és cert que altres qüestions com l’experiència no només en relacions, sinó també en ruptures, contribueixen en la concepció de com hauria de ser una parella, què se’n pot esperar de la relació, etc.

La idea de família nuclear és present a totes les edats i gèneres entrevistats, però amb un resultat no contemplat des de l’inici de la recerca que és la descentralització de la parella del projecte de futur. És a dir, que malgrat es parli d’aquesta figura d’acompanyant, en pocs casos es presenta com a estable i permanent, ni com a necessària al llarg de la vida, per tenir criatures i durant la seva criança. En els únics casos en que apareix la idea d’una parella per raons genuïnament sentimentals i amoroses són en aquells joves entrevistats que actualment es troben en una relació de llarga durada. En la resta, es parla com una figura desitjable per qüestions organitzatives i com a una experiència bonica i agradable.

“ENTREVISTADORA: És important al teu projecte de vida?

ERNEST: No, la veritat que no, m’agradaria viatjar i si tingués alguna persona al costat amb qui viatjar bé, però també podria ser un amic o amiga. I per formar una parella doncs no sé, no necessàriament, però no

sé, ja ho veuré, però no.”

(ERNEST, 18 anys)

Una idea que sí que apareix de forma destacable amb el grup de més edat és la possibilitat de no tenir parella. De fet, totes les persones del grup a excepció d'un jove que té una relació de llarga durada, ho contempen com una opció totalment possible sense connotacions negatives. En el grup més jove també apareix, però com a segona opció després de la possibilitat de tenir una relació sana. Això en cap cas no va agafat de la paternitat o maternitat, és a dir, són vistes com a qüestions diferents que tenen les seves pròpies lògiques. Malgrat majoritàriament es pot veure la criança a soles com un gran repte o com una qüestió difícil i estressant, no la sucumbeixen a la necessitat d'estar amb algú.

Pel que fa a la maternitat i paternitat en parella, en molts casos apareix com a l'escenari ideal, però com s'ha comentat anteriorment, en totes les entrevistes es valora més el benestar de les criatures que la relació de parella. És possible que la naturalització dels divorcis, separacions i noves formacions contribueixi a que ningú expressi que la família s'ha de mantenir unida siguin quines siguin les circumstàncies. Els i les joves entrevistats no mostren por al conflicte o els desenamoraments en cap dels casos, malgrat no sigui una experiència desitjable. És vist com una qüestió inevitable i que si succeeix el millor és vetllar pel benestar de tothom.

El perfil que s'ha trobat que més desidealitzat té el model de família nuclear són els joves de més edat que han experimentat relacions i actualment no en tenen. En aquests casos reconeixen haver conegut “la cara dolenta” de les relacions i no dipositen en la idea de família la felicitat, sinó en altres coses com les amistats o el temps personal.

“No, ho tinc molt clar, no. Mira, família no perquè el que et deia això és matrimoni i fills i jo ni una cosa ni l'altra, fills no sé... però relació penso que és... mira que jo fa uns mesos deia que no em tornaria a enamorar mai més i ara et puc dir que sí i ja és molt, però passar d'aquí a família jo no crec. Sí que de vegades penso que em vindria de gust tornar-me a

enamorar, però seria amb molts condicionants, o sigui una relació molt poc a poc i a foc lent, per suposadíssim que no seria una relació de “per tota la vida” perquè em moro (...) Jo si tingués ara una relació és que ni de conya tornaria a fer això, és que ni de broma”

(LUCÍA, 26 anys)

Per últim, en els casos de les persones entrevistades que es troben actualment en una relació de llarga durada es pot veure que tenen projeccions de futur més idealitzades i similars al model clàssic. Per exemple, trobem la idea de no creure que en la seva parella es donin mai situacions conflictives, ruptures...

“Si la relació baixa una miqueta i teniu interessos diferents i la cosa... enfí... doncs mira em sap greu aquesta situació, però és que si passa, què vols fer-hi? No pots pressionar res, no pots fer-hi res, no m’agrada pensar-ho però tampoc hi penso perquè no crec que passi, però no perquè faci por, sinó perquè no crec que ens passi a nosaltres, no ens hem discutit mai ni res.”

(POL, 20 anys)

“No, no m’angoixa ni hi penso. A mes portem sis anys ja, vull dir que poques coses ens falten per veure de l’altre. Si jo no estés segur de poder superar qualsevol cosa amb ella t’asseguro que no em posaria a una hipoteca amb ella, ni tenir fills. Jo sé que estem fets l’un per l’altre, i si no és així ja ho dirà el temps.”

(JORDI, 26 anys)

Hipòtesi 2. Les noies mostren més meditació al voltant del projecte familiar

Arran de l'anàlisi de les entrevistes es pot veure com efectivament, els nois expressen tant implícita com explícitament meditar poc el seu projecte de vida. Tal com s'ha mencionat anteriorment, davant la incertesa del futur és possible veure com

l'assumeixen traient-li importància i pressuposant que tot es posarà a lloc i acabarà sortint bé.

Això és tant per les qüestions no desitjables (com ruptures, discussions, etc.) com per aquelles més agradables d'imaginar, com el número de fills o on volen viure. A més d'expressar no pensar-hi massa, tampoc hi troben la necessitat actualment.

“El meu cap no sap cap on estic anant, però el meu cos sí, llavors estic súper tranquil, no m'atabalo, sé que aniré on he d'anar i estic content. Sigui el que sigui estaré content.”

(POL, 20 anys)

“ENTREVISTADORA: I les imatges que són més de conflicte o que aboquen coses potser una mica més negatives... són coses en les que penses quan penses en canalla o tenir criatures?”

ERNEST: No especialment, òbviament sí que tenir un fill o una fill suposa un esforç tant mental com econòmic brutal, però no, em sembla que em quedo amb la part bonica i a la que vagi creixent segurament que quan me n'adoni del cost de la vida ja hi pensaré més, però ara mateix veig un nen i dic “ai que maco, en vull un [riu].”

(ERNEST, 18 anys)

Per contra, gran part de les noies entrevistades relacionen la meditació del projecte familiar a l'angoixa i l'estrès. Malgrat moltes no poden imaginar planificant al detall el seu projecte futur, sí que senten la obligació de fer-ho i tenir-ho clar.

Un altre aspecte molt important que cal mencionar és la pressió que algunes noies expressen sentir imposada per tal d'adoptar el model clàssic de família. Algunes no se senten especialment molestes per aquesta pressió i asseguren viure sense fer-li cas, però d'altres sí que poden notar la forta influència sobre les seves decisions:

“ENTREVISTADORA: I quan penses en el teu futur t'imagines una relació?”

AINA: Sí, però també molt perquè la societat m'ho diu molt és que des de petits que ens diuen "és que us casareu i heu de tenir fills i és que la família" i crec que és més per això perquè jo que sóc una persona que m'agrada tant estar sola i m'agraden les meves coses com jo vull, que no m'agraden les relacions, que em canso de la gent, jo crec que si des de petita no m'haguessin dit que les coses s'han de fer així no... no."

(AINA, 18 anys)

Per últim, un últim aspecte al que cal parar atenció és a la obertura de possibilitats de que mostren contemplar a totes les entrevistes els joves. És a dir, tothom expressa estar obert a tenir o explorar relacions diferents si es dona la situació (si mai es senten atretes per persones del seu gènere, o si així ho decideixen en parella, per exemple).

A més de posicionar-se com a lesbianes o bisexuals, la major part de noies expressen haver rumiat i tenir ganes d'explorar altres models de relació (relacions obertes, etc.). En el cas dels joves entrevistats més reticents, que són els nois heterosexuales, tampoc ho rebutgen frontalment, sinó que més aviat expressen que mai han sentit aquest desig, i per tant potser els hi costa d'imaginar, però que no tanquen la porta. Si bé és cert que això sol no és indicador d'un canvi substancial en les relacions, la sexualitat i tota la seva complexitat, el fet que sigui naturalitzat dins les opcions possibles de models familiars dona lloc a moltes noves línies d'investigació.

Hipòtesi 3. Les noies contemplen el temps d'oci com una qüestió marginal al seu futur

Després de la anàlisi de les entrevistes realitzades, la validació d'aquesta hipòtesi és parcial. Si bé és cert que el gènere és un eix clau en la idea de temps d'oci, tampoc es pot afirmar que es contempli com a "una qüestió marginal". Les joves entrevistades mostren més meditació en la compatibilització del temps de lleure personal amb la resta d'obligacions associades al treball productiu i reproductiu. En tots els casos es valora el temps d'oci com una prioritat i fins i tot una necessitat, però les noies sí que expressen ser-ne conscient de la necessitat de mediar els temps i les seves exigències.

D'altra banda, les tasques domèstiques i de cura no són vistes com un sacrifici del temps personal, sinó com una qüestió que s'ha de fer obligatòriament com una part més del futur i no cal qüestionar. D'aquesta forma s'incorpora al projecte de vida com una obligació més que cal atendre. Cal assenyalar que quan es parla d'aquest tema, les joves sí mencionen altres persones que poden ajudar-les com la parella, avis, etc.

“Bueno, bàsicament això, que sí que m’agradaria tenir molt temps lliure per mi sola i gaudir molt de les coses que em venen de gust, però sí que és veritat que de vegades venen obligacions de l’àmbit de la família que jo penso que moltes vegades sí que s’han de prioritzar i tampoc em fa res, però és una cosa que sí s’ha de fer es fa i jo crec que sí que és una cosa que faré, prioritzar cuidar de la meva mare que tenir temps per mi o així sí.”

(MARIA, 18 anys)

Per la seva part, els nois ho veuen com una qüestió afegida de “nivell de tolerància a la brutícia” que es pot posar al calendari i atendre-ho com una activitat més. És a dir, que poder-ho fer tot és qüestió d’organització.

“POL: Jo crec que si t’organitzes bé sí, i has de ser conscient que quan neteges, neteges, quan fas esport, fas esport, etc. es redueix molt l’estona que dediques a cada cosa, has de ser més productiu, jo crec que sí, jo crec que tot és possible ben organitzat, llavors agafaria tot allò que és important per mi i organitzaria com ho puc fer.

ENTREVISTADORA: Creus que hauràs de prioritzar?

POL: Em mataria molt haver de prioritzar.

ENTREVISTADORA: La teva intenció és no haver de prioritzar?

POL: Exactament, prefereixo llevar-me una hora abans i poder anar a nedar que no fer-ho, m’agradaria no haver de prioritzar i poder-ho fer tot.”

(POL, 20 anys)

D'altra banda, també es fa al·lusió al model de família més flexible al que aspiren, el

qual hem discutit anteriorment. En aquest cas, no tot el pes de les obligacions familiars recauen sobre la parella, o sobre la família més directa, sinó que també hi ha amistats disposades a ajudar. Els casos de persones conegudes que han tingut criatures i no els hi ha suposat cap canvi significatiu al seu temps d'oci esdevenen, doncs, un model a seguir.

“M’imagino una vida social potser no activa com ara en el sentit que tens més responsabilitat, però sí que m’imagino una vida social activa, la veritat. No té perquè ser un impediment les criatures, de fet tinc un amic una mica més gran que en té i no ha de perquè ser en cap cas un handicap a l’hora de sortir amb els amics ni marxar un cap de setmana, anar a escalar...”

(JORDI, 26 anys)

Pel que fa a les reflexions al voltant de les tasques de cura de gent gran sí que hi ha una diferència més significativa segons l'eix de gènere i edat. Malgrat no hi ha joves que expressin tenir les decisions massa clares en aquest àmbit, sí que els nois manifesten estar tranquils no pensant-hi –ja sigui perquè consideren que són decisions que s’han de prendre segon el context o ja sigui perquè no els hi agrada pensar en escenaris no agradables-, mentre que les noies sí que consideren que haurien de tenir idees més ben fonamentades per valorar quina és la millor opció. Això es fa especialment difícil per les persones d’origens migrants, per a les quals la cura de la gent gran de la seva família els hi suposaria no només un requeriment de temps, sinó la migració o el reagrupament.

“Sí que m’agradaria estar a prop d’ells i imaginar-me veure’ls més d’un cop a l’any, però clar això és una decisió molt forta. Penso moltíssim en anar-hi una època, però quan m’ho imagine molt sí que m’entra una mica de por prendre decisions, osiga sóc la única filla d’ambdues bandes i prendre la decisió d’anar i... canviar el projecte vital per alguna necessitat que tinguen ells... Penso que ja prendré la decisió quan arribi el moment, però alhora sento que ho hauria de decidir-ho ara que tinc el cap fred i potser la reagrupació triga un munt... no sé, no sé...”

(MARIA JULIA, 27 anys)

Hipòtesi 4. La importància de l'oci en el projecte de vida és major en joves de sectors socioeconòmics més vulnerables

Analitzar aquesta quarta i última hipòtesi és especialment complex per la seva vinculació difícilment separable de la tercera. És a dir, el temps d'oci, com hem vist, és igual de preuat i valorat per tothom amb la diferència del lloc que se li atorga aquest al projecte de vida, i amb una lectura de classe veiem com es fa encara més complex: malgrat el discurs de l'escenari ideal és molt similar en tots els joves, els mitjans no. La vida quotidiana ideal, segons es narra a les entrevistes, és aquella que permet compatibilitzar tots els temps sense haver de prioritzar en excés: treballar, fer les obligacions associades a la reproducció i mantenir una hora al dia o els caps de setmana de temps personal per fer esport, llegir, estar amb les amistats...

Els perfils de classe treballadora entrevistats sí mostren donar-li un pes central al temps d'oci especialment en dos punts clau: un, en la idea de viatjar mentre s'és jove, i dos, en posar-lo en una balança amb el treball productiu. Pel que fa a la primera idea, veiem que els joves del grup d'edat menor (18-20) expressen voler viatjar en els pròxims anys com a projecte principal, encara que no tinguin clar el seu finançament econòmic. En el cas del grup de major edat, no mencionen viatjar sinó tenir temps d'oci durant els caps de setmana i les tardes com a qüestió prioritària.

“ENTREVISTADORA: I creus que tindrà cabuda al teu futur estar sola, llegir, tenir els teus moments? És una cosa que vols prioritzar?”

KHADIJA: Aveure no sé si tindrè temps, però sí m'agradaria. Aspiro a tenir els caps de setmana lliures i tenir algun moment, però no sé si és molt realista tenint fills i tot, però espero que sí.”

(KHADIJA, 27 anys)

“Per mi tenir cap de setmana lliures, literalment lliures de plegar divendres i no haver de tornar a ni tan sols pensar en la feina fins el dilluns em sembla la cosa més important i que més valoro d’una feina, sincerament. A mi em dius que tinc això i no m’importa res més.”

(LUCÍA, 26 anys)

D'altra banda, alguns joves de classes mitges per tal de conciliar, contempen la opció de tenir treballadores de la llar, cangurs o fins i tot residències si els diners els ho permeten. D'altres expressen que l'escenari idíl·lic és una organització familiar que ho faci tot és possible. De la mateixa manera, tots reconeixen que tenir diners ajuda a tenir temps lliure. Si ho interseccionem amb l'eix de gènere podem veure com el temps d'oci apareix com a una qüestió menys valorada perquè es dona per descomptada.

“Bueno trobo que al cap i a la fi és voluntat també una mica això i trobar el temps, plantejar-nos el futur a 10, 15 anys vistes i imaginant que sóc policia doncs els horaris són força bons, jo sí que em puc imaginar anant al rocòdrom o a córrer al meu dia a dia quan els fills estan a l'escola o a anglès o on sigui, i al Nadal anem a casa dels avis per exemple i sempre pots trobar la manera de fer-te la birra, no? Penso que ha de ser compatible.”

(JORDI, 26 anys)

Pel seu costat, les noies de classe treballadora que diuen no haver tingut cangur ni treballadora durant la infància, parlen de les tasques domèstiques amb naturalitat, com a qüestions de la vida quotidiana. En ser preguntats per si es plantegen l'ajut de treballadores de la llar els hi sembla una qüestió inabastable i fins i tot motiu de burla.

L'aspecte cultural veiem com també hi juga un paper important, ja que socialment s'ha valorat molt que les mares de família siguin les que assumeixen totes les tasques de cura, neteja, etc. creant un model de dona que ho pot fer tot sense demanar ajuda. Per contra, sortint del nostre marc cultural, veiem com el fet de requerir ajuda externa pot dependre de com estigui d'estès socialment.

“MARIA JULIA: És com per una qüestió cultural estranya, osiga no sé si inclús amb el temps et diria que aquí per moltes qüestions aquí la gent té molt més temps per ocupar-se de les seves coses de neteja i allà no sé per què està més normalitzat. Allà tenen a pisos de col·legues gent que va un cop a la setmana i jo dic “renteu-vos la vostra merda, què feu?” i aquí tampoc ho fariem, jo què sé. Allà no xoca un pis de col·legues amb una persona contractada per netejar, és una concepció molt estranya.

ENTREVISTADORA: I et plantejes tenir ajuda d'una treballadora de la llar?

MARIA JULIA: No, però també ho veig una mica com una qüestió geogràfica, si jo visc aquí no, però potser si visqués a Colòmbia em plantejaria que vingués una persona un cop a la setmana o potser cada tres setmanes en que jo què sé, una neteja súper profunda.”

(MARIA JULIA, 27 anys)

Altres línies de recerca

Arran d'aquesta recerca han sorgit altres factors que no s'han pogut investigar a causa de les limitacions del treball. Amb tot, em semblaria interessant veure com altres eixos interactuen en la construcció dels projectes de vida:

- La religiositat. Es va incloure una pregunta a les entrevistes en què es demanava per aquest àmbit, és a dir, si es consideraven persones religioses. No s'ha pogut abordar aquest eix per la similitud en les respostes i la seva brevetat.
- Sexualitat. Al llarg del treball va haver la intenció d'incloure la variable, en veure que s'havia entrevistat dues joves lesbianes, dues bisexuals i un jove gay. Finalment es va descartar al trobar-se la recerca en un estadi prou avançat com per no poder-ho incorporar en les següents entrevistes. En qualsevol cas, la idea de descentralització de la parella, per exemple, és un punt rellevant per analitzar tenint en compte aquesta variable.
- Recerca longitudinal. Seria molt interessant poder repetir les entrevistes a les mateixes persones al llarg del temps, per tal de veure com aquests projectes prenen forma o modifiquen amb els anys

7. Conclusions

Aquest treball pretén respondre a la pregunta “Com interactua el context del jovent amb la constitució del projecte de vida de la seva vida quotidiana?”.

Per tal de respondre-la, s’han elaborat a 11 joves de Manresa de perfils diferents i s’han documentat i analitzat els seus projectes de vida en tot allò referent als models de relació i família i el temps personal i d’oci. Al llarg d’aquest treball de camp s’ha pogut conèixer les realitats de molts joves que troben en el futur una gran incertesa – sovint angoixant-, però també en el qual hi projecten expectatives de classe, gènere i moltes altres variables que no s’han pogut abordar en aquesta recerca.

Les conclusions principals d’aquest treball són que, tal com plantejava Romo (2008) a la seva recerca, les relacions són vistes com a terrenys canvians en els quals es barregen els models de família viscuts i la seva necessitat de millora i de no repetir els mateixos errors. Dins un context d’ascensió social de forma global, els joven imaginen models de família més flexibles que permetin posar el benestar i la qualitat de vida personal i de les criatures al centre dels seus projectes de vida. Això suposa certa descentralització de la imatge de la parella, entenent-la com a companys temporals de vida.

Amb tot això podem observar, en resum, com malgrat pugui semblar que hi ha un trencament amb models clàssics, el gènere segueix jugant un paper clau en les expectatives de vida quotidiana, afectant el temps lliure i els rols assignats dins el model familiar (Moreno, 2018). D’altra banda, podem veure també com la manifestació de la necessitat de temps d’oci de qualitat es produeix per igual a tots pels perfils, amb diferència que les classes mitges poden externalitzar les obligacions reproductives, mentre d’altres les han d’incorporar a l’organització quotidiana sense qüestionaments. D’aquesta forma els joves donen el temps d’oci per suposat i és poc valorat, especialment els nois joves de classes mitges.

Esperem que al futur hi hagi molta més recerca en aquest àmbit per tal de poder incorporar i enriquir la tasca amb l’anàlisi d’altres eixos desestimats o oblidats en aquest treball.

8. Bibliografía

Aguirre, R. (2016). *Construcción de un proyecto de vida en adolescentes que consumen drogas. Un estudio de casos* (Bachelor's thesis, Universidad del Azuay).

Ames, P. (2013). ¿Construyendo nuevas identidades?: género y educación en los proyectos de vida de las jóvenes *rurales del Perú*. Patricia Ames Ramello. Lima, IEP; Nuevas Trenzas, 2013. (Documento de Trabajo, 192. Serie Programa Nuevas Trenzas, 16)

Balbo, L. (1978). La doppia presenza. *Inchiesta*, 32(8), 3-11.

Carrasquer, P; Torns, T. (1999). El perquè de la reproducció. *Papers: revista de sociologia*, (59), 99-108.

Da Silveira, H; Lovato, L; De Lucca, L. (2019). Projetos de vida de adolescentes de nível socioeconômico baixo quanto aos relacionamentos afetivos. *Revista da SPAGESP*, 20(1), 55-68.

Garcés-Delgado, M., Santana-Vega, L. E. y Feliciano-García, L. (2020). Proyectos de vida en adolescentes en riesgo de exclusión social. *Revista de Investigación Educativa*, 38 (1), 149-165.

Gilligan, R. (2006). Advertiser, resilience and Young people: the protective value of positive school and spare time experiences. *Children & Society*. Volume 14, pp 37-47.

Gómez, V; Royo, P. (2015). Nuevas subjetividades y proyecto de vida: jóvenes universitarios de la VII región del Maule, Chile. *Revista de Estudios Sociales*, (53), 90-101.

Leiva, P. (2012). Cambios en los referentes para la construcción de proyectos de vida juvenil. *Revista Tendencias & Retos*, 17(1), 93-103.

Martínez-Corona, B.; Mendez-Cadena, E.; Pérez-Nasser, E. (2014). Expectativas de vida, género y ruralidad de jóvenes en una comunidad migrante del estado de Puebla, México. *Agricultura, sociedad y desarrollo*. 11, n. 3, p. 337-357, sept. 2014.

Moreno, A. F. (2018) Expectativas de Futuro de Jóvenes Rurales involucrados en el Programa ONDAS: El caso de la Vereda Banderas del Municipio de Risaralda (Caldas). Universidad de Manizales, CINDE.

Padilla, M.T; García, M. S; Suárez, M. (2009). Estudio exploratorio de las aspiraciones y expectativas educativas, profesionales y vitales de las chicas que finalizan la escolaridad obligatoria. In *Investigación y género, avance en las distintas áreas de conocimiento: I Congreso Universitario Andaluz Investigación y Género, [libro de actas].(937-946). Sevilla: Universidad de Sevilla.*

Peres, C.; Monteiro, M. I. (2003). Projeto de vida de um grupo de adolescentes à luz de Paulo Freire. *Revista latino-americana de enfermagem*, 11(6), 778-785.

Romo, J. M. (2008). Estudiantes universitarios y sus relaciones de pareja: de sus experiencias y proyectos de vida. *Revista mexicana de investigación educativa*. 13(38), 801-823

Saintout, F. J. (2007). Jóvenes e incertidumbres: percepciones de un tiempo de cambios. *Familia, escuela, trabajo y política.*

9. Annexos

Annex 1. Justificació i reflexions metodològiques

Els perfils estan separats en dos grans blocs d'edat per tal de contrastar perfils de persones en diferents moments vitals, amb una diferència de gairebé 10 anys claus. Els més joves són d'entre 18 i 20 anys, edat en la qual és comú que visquin a la llar familiar, no gaudeixin de massa independència econòmica i es trobin en un punt crític de presa de decisions de futur, de carreres professionals a perseguir; d'altra banda, el grup d'entre 26 i 28 anys són persones ja entrades al món adult i en la qual se solen haver experimentat relacions, haver acabat d'estudiar, ja tinguin experiència en algun àmbit del mercat laboral, potser fins i tot haver viscut fora de casa... En el cas de les persones entrevistades s'han complert aquestes característiques i s'ha fet rellevant la diferència en el moment del cicle vital, com veurem al llarg del treball.

A diferència de l'edat, les altres dues variables poden resultar complexes d'analitzar. Malgrat que seria totalment necessari complexitzar aquestes variables, acceptant la necessitat de simplificar a causa de l'extensió i les limitacions del treball, ho he esquematitzat en "nois" i "noies" d'una banda, i "perfil socioeconòmic de classe mitjana" i "perfil socioeconòmic de classe treballadora". Això òbviament ha resultat en dificultats per classificar les persones entrevistades en una graella tan rígida atenent que la realitat és molt més complexa: es tractaria, principalment de la dificultat de classificar en una classe social algunes entrevistes. En aquests casos, doncs, es va decidir repetir l'entrevista a algú del perfil del qual es tenien dubtes.

Un últim apunt que és important mencionar és el context d'emergència sanitària en el que s'ha realitzat aquesta recerca, el que fa que alguns d'aquests joves confessin trobar-se en un moment de desànim. Per causa de la crisi de la Covid-19, principalment assenyalen haver perdut molta vida social i alguns també haver patit conseqüències laborals i econòmiques, i per això, com desenvoluparem a l'apartat de Resultats, es pot apreciar en el fet que es reconeixen incapaços de fer plans de futur.

La situació sanitària també ha fet que aquestes entrevistes es concentrin a la ciutat de Manresa i poblacions properes per la necessitat de reduir al màxim la dispersió pel territori. És per això que també caldrà tenir en compte que és una representació

limitada geogràficament.

Annex 2. Guió d'entrevista.

Bloc d'introducció (10 minuts, uns 3-4 minuts per bloc)	<p>Explico que és una activitat senzilla per treure'ns els nervis i conèixer-nos una mica abans de començar l'entrevista en si.</p> <p>Sobre la taula hi ha tres tipus de targetes: blaves, grogues i liles. Les preguntes marcades en blau són preguntes molt bàsiques i senzilles d'introducció. Les grogues són més profundes i les liles encara més. Poden anar-les agafant en l'ordre que vulguin.</p> <p>Preguntes blaves (1).</p> <p>Quants anys tens?</p> <p>Amb qui vius? <i>A Manresa? Teniu segona residència?</i></p> <p>Quin és el teu menjar preferit?</p> <p>Fas algún esport? Quin?</p> <p>Estudies/treballes? <i>T'agrada?</i></p> <p>Com és un dia teu qualsevol?</p> <p>Preguntes grogues (2).</p> <p>Penses molt en el futur? <i>T'angoixa? Ho tens clar?</i></p> <p>T'interessa què passa al món? <i>Per què?</i></p> <p>Per tu són importants els diners?</p> <p>Què fas normalment els estius? <i>T'agrada?</i></p> <p>De què treballen els teus pares?</p>
---	--

	<p>Preguntes liles (3).</p> <p>Com t'agradaria ser al futur?</p> <p>De què t'agradaria treballar?</p> <p>Què faries amb mil euros?</p> <p>Ets una persona religiosa?</p> <p>Hi dones voltes?</p> <p>On t'agradaria viure i amb qui?</p>
<p>Bloc Relacions</p>	<p>Explico que parlarem una mica d'alguns temes relacionats amb com imaginen o com esperen que anirà el seu futur, però que si no ho saben o mai hi han pensat no passa res, també m'interessa la seva opinió en general.</p> <p>Si jo et dic la paraula relació en que penses? Què creus que és una família?</p> <p>En el futur, t'agradaria tenir una relació o formar una família?</p> <p>Actualment, tens o has tingut alguna cosa semblant a una relació? Hi tens algun interès?</p> <p>Amb aquesta o aquestes persones havies/has fet projectes de vida en comú? <i>Si en tinguessis, creus que ho farieu en comú?</i></p> <p>Ara et mostraré unes fotografies i em vas dient què hi veus i les anem comentant.</p> <p>(1). [Imatges del Guió d'entrevista 1.1.]</p>

Què veus a aquestes imatges?

Quan parlem del teu projecte de futur t'ho imagines així?

T'agrada alguna cosa d'aquestes imatges?

Et fa dubtar o et desagrada alguna cosa d'aquestes imatges?

(2). [Imatges del Guió d'entrevista 1.2.]

Què veus a aquestes imatges?
Et plantejes adoptar o acollir?
Has pensat algun cop en un embaràs no desitjat?
És una cosa que et preocupa, el tenir conflictes amb els fills?

(3). [Imatges del Guió d'entrevista 1.3.]

Què hi veus a aquesta imatge? T'ho pots imaginar al teu futur?
Et pots imaginar experimentant diferents tipus de relació? Creus que
és una cosa que t'agradaria explorar?
Són coses en les que penses?

(4). [Imatges del Guió d'entrevista 1.4.]

Què hi veus a aquestes imatges? T'ho imagines al futur?
És una cosa que t'angoixa?

(5). [Imatges del Guió d'entrevista 1.5.]

Què hi veus en aquestes imatges?

T'imagines vivint sola o amb amics? T'agradaria?

Algun cop t'has plantejat no conviure amb la teva parella?

Què t'han semblat totes les imatges? Has trobat a faltar algun aspecte que vulguis comentar sobre les relacions?

Bloc oci

Tanca els ulls un moment i intenta imaginar-te el dia en que bufes espelmes i fas 35 anys. T'imagines bé? Com ets físicament, on ets, tot... Em sabries dir amb qui estàs bufant aquestes espelmes, per exemple? Hi ha fills?
I què feu a la festa?

On sou o on aneu i a fer què?

En aquesta imatge que tens de tu mateix amb 35 anys, creus que em podries explicar com és un dia teu qualsevol? Des de que et lleves fins que te'n vas a dormir. De què treballes? Amb quin mitjà de transport et mous?

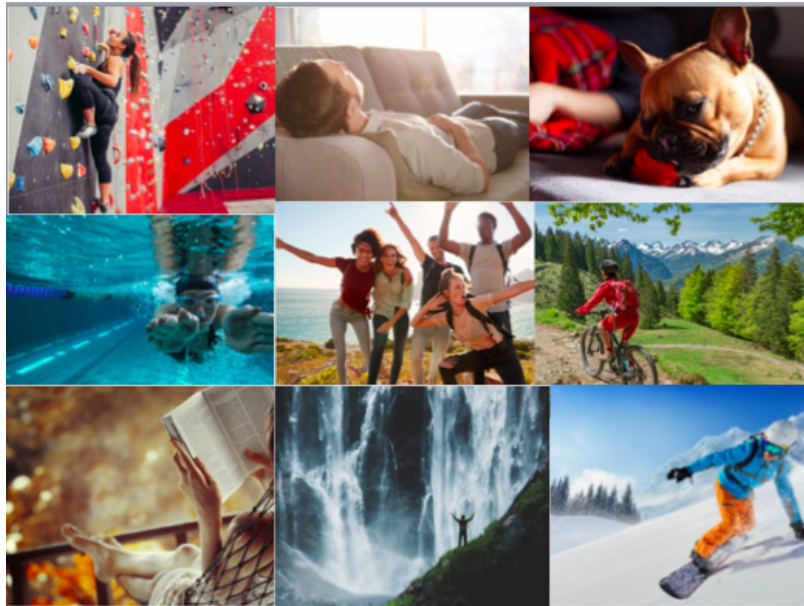
Quina o quines d'aquestes fotografies creus que encaixarien amb aquest tu de 35 anys que hem imaginat ara?

Les anem comentant: quina tens clara que té cabuda al teu futur? Quina tens clara que no té cabuda? Quines t'agradaria que hi fossin, però no creus que es pugui?

Necessitaràs ajuda per poder-ho fer tot? De qui?

Creus que tu t'encarregaras de cuidar dels teus pares?

Creus que hauràs de prioritzar?

Què t'han semblat totes les imatges? Has trobat a faltar algun aspecte a comentar sobre el teu temps d'oci?

Tancament
(5 minuts)

Vols dir alguna cosa més sobre el que hem parlat?

Hi ha alguna idea que haguem tractat que creus que vols aprofundir?